

A fejlődés

Egy felfedező végigjárta a dél-amerikai Amazonas-síkság hatalmas erdőit. Olajlelőhelyeket keresett, és mindig nagyon sietett.

Az első két nap a bennszülöttek, akiket teherhordóknak fogadott fel, alkalmazkodtak a fehér ember gyors, nyugtalan iramához. De a harmadik nap reggelén csendben megálltak, lecövekeltek, mintha mozdulni sem bírnának. Világos volt, hogy nem akarták tovább folytatni a menetelést. A felfedező türelmetlenül, széles mozdulatokkal mutogatott az órájára, és megpróbálta megértetni a bennszülöttek főnökével, hogy indulniuk kell, mert az idő sűrget.

– Lehetetlen – mondta amaz nyugodtan. – Ezek az emberek túl gyorsan meneteltek, és most meg kell várniuk, hogy a lelkük utolérje őket.

(A mi korunk emberei egyre gyorsabbak. Ugyanakkor nyugtalanok, zavarodottak és boldogtalanok. Mert a lelkük lemaradt, és nem tudja utolérni őket.)

(In: Ferrero, Bruno: *Körök a vízen.*

Fordította: P. Szőke János.

Don Bosco Kiadó, 1998, 21. p.)

